

**UCHWAŁA NR 537/XXXVI/2017
RADY MIASTA RYBNIKA**

z dnia 18 maja 2017 r.

**w sprawie wniesienia skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia 25 kwietnia 2017 r. Nr
NPII.4131.1.259.2017**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 98 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity - Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm.) i art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity - Dz. U z 2016 r. poz. 718 ze zm.)

na wniosek Prezydenta Miasta Rybnika, po zaopiniowaniu przez Komisję Gospodarki Przestrzennej i Działalności Gospodarczej,

**Rada Miasta Rybnika
uchwała:**

§ 1. Wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia 25 kwietnia 2017 r. Nr NPII.4131.1.259.2017 stwierdzające nieważność uchwały Nr 505/XXXII/2017 Rady Miasta Rybnika z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie nabycia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w części § 2 w zakresie wyrazu: „nieodpłatnej”, jako sprzecznej z art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a) ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 14 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Rybnika.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta

Jan Mura

Załącznik do Uchwały Nr 537/XXXVI/2017

Rady Miasta Rybnika

z dnia 18 maja 2017 r.

Uzasadnienie

Rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 25 kwietnia 2017r. NR NPII.4131.1.259.2017 Wojewoda Śląski stwierdził nieważność uchwały Nr 505/XXXII/2017 Rady Miasta Rybnika z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie nabycia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w części § 2 w zakresie wyrazu: „nieodpłatnej”, jako sprzecznej z art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 2147 z późn. zm.).

W uzasadnieniu przedmiotowego rozstrzygnięcia Wojewoda Śląski wskazał na uchybienia w zakresie realizacji delegacji ustawowej określonej w art. 14 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, a to wobec braku właściwego upoważnienia ustawowego, niedopuszczalną ingerencję Rady w kompetencje organu wykonawczego oraz fakt, że zgodnie z jego dyspozycją nieruchomości stanowiące własność jednostek samorządu terytorialnego mogą być nieodpłatnie obciążane na rzecz Skarbu Państwa lub innych jednostek samorządu terytorialnego ograniczonymi prawami rzeczowymi.

Stanowisko Wojewody Śląskiego należy uznać za chybione.

Zgodnie z art. 14 ust. 2 zd. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami nieruchomości stanowiące własność jednostek samorządu terytorialnego mogą być nieodpłatnie obciążane na rzecz Skarbu Państwa lub innych jednostek samorządu terytorialnego ograniczonymi prawami rzeczowymi.

Wspomniany przepis stanowi o odstępstwie od zasady ekwiwalentności świadczeń, gdzie w stanie faktycznym nieodpłatne ustanowienie służebności opisane w zakwestionowanym zapisie uchwały nie stanowi o czynności prawnej pozbawionej wspomnianej ekwiwalentności, ale efekt poczynionych uzgodnień pomiędzy stronami co do sposobu przekazania Gminie Rybnik użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiących infrastrukturę drogową zbędnych Polskim Kolejom Państwowym S.A. z zachowaniem prawa tego podmiotu, i podmiotów z nim powiązanych, do nieodpłatnego korzystania ze stanowiącego jej własność infrastruktury znajdującej się na nieruchomości.

Poczynienie ww. uzgodnień i w ich konsekwencji podjęcie uchwały będącej przedmiotem rozstrzygnięcia nadzorczego stanowi zatem o uniknięciu procesu sądowego związanego z wypowiedzeniem umowy użytkowania wieczystego i kosztów związanych z jego prowadzeniem.

Tym samym poczynienie przez strony wzajemnych ustępstw i polubownego rozwiązania sprawy zapewniającemu Gminie Rybnik nabycie użytkowania wieczystego nieruchomości z infrastrukturą drogową za ekwiwalentem jakim jest ustanowienie nieodpłatnych służebności odnośnie urządzeń infrastruktury na nich się znajdujących nie stanowi o naruszeniu ww. przepisu.

Wskazać należy na stanowisko przedstawione w uchwale siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 listopada 2002 r. sygn. akt FPS 9/02 oraz wyrokach NSA z dnia 17 czerwca 2004 r. sygn. akt III SA 558/03, z dnia 15 stycznia 2008 r. sygn. akt II FSK 1578/06 oraz z dnia 16 czerwca 2011 r. sygn. akt II FSK 1007/11, w którym na gruncie prawa podatkowego wskazano, że pojęcie nieodpłatnego świadczenia ma szerszy zakres niż w prawie cywilnym. Obejmuje ono bowiem wszystkie zjawiska gospodarcze i zdarzenia prawne, których następstwem jest uzyskanie korzyści kosztem innego podmiotu, lub te wszystkie zdarzenia prawne i zdarzenia gospodarcze w działalności osób prawnych, których skutkiem jest nieodpłatne, to jest niezwiązane z kosztami lub inną formą ekwiwalentu, przysporzenie majątku tej osobie, mające konkretny wymiar finansowy. Tym samym, aby dane świadczenie mogło być uznane za świadczenie nieodpłatne konieczne jest aby wystąpiło świadczenie powodujące jednostronne przysporzenie majątkowe po stronie podmiotu, który świadczenie to uzyskał.

Równocześnie na gruncie prawa cywilnego pojęcie czynności prawnej nieodpłatnej jest rozumiane jako przysporzenie następujące tylko po jednej stronie czynności. W doktrynie prezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym o odpłatności lub nieodpłatności czynności decydują pewne względy o charakterze gospodarczym nie zaś sama „nazwa” czynności prawnej. Pojęcie „odpłatności” należy rozumieć na zasadzie

pełnej ekwiwalent korzyści majątkowej, tj. gdy korzyść została uzyskana w zamian za świadczenie stanowiące jego ekwiwalent (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., VCK 559/2004).

Organ nadzoru wskazując na nieodpłatny charakter służebności pomija, że ustanowieniu służebności przesyłu towarzyszy ekwiwalentne świadczenie Polskim Kolejom Państwowym S.A. związane z ugodowym załatwieniem sprawy przekazania użytkowania wieczystego nieruchomości drogowych na rzecz Gminy Rybnik.

Nie mamy zatem do czynienia z czynnością opisaną w treści ww. przepisu.

Konsekwencją powyższej argumentacji jest stanowisko, że niezasadny jest argument o braku upoważnienia ustawowego do podjęcia uchwały w treści uwzględniającej uchylony w rozstrzygnięciu nadzorczym zapis.

Niezasadny jest argument co do niedopuszczalnej ingerencji w kompetencje organu wykonawczego biorąc pod uwagę zakres rozstrzygnięcia nadzorczego. Ustanowienie służebności przesyłu na czas nieoznaczony stanowi bowiem czynność prawną stanowiącą o obciążeniu nieruchomości a więc mieszczącą się w zakresie właściwości Rady Miasta opisanej w art. 18 ust. 2 pkt 9 lit a).

Tym samym nie można się zgodzić z organem nadzoru, że ustalenie nieodpłatnej służebności przesyłu na czas nieokreślony w stanie faktycznym do którego odwołuje się uchwała stanowi, w zakresie objętym rozstrzygnięciem nadzorczym, o naruszeniu prawa.